

termino competentis ad faciendas suas defensiones. Et si delicta sibi objecta non diluat, eaque sint probata sufficienter, vel per Rei confessionem, aut per Testes Reus fuerit convictus, poterit prævia Citatione ad sententiam deveniri, & Reus in pœna ejus dilicto debita condemnari. Si vero diluerit legitime, erit absolvendus, aut declarandus innocens: Sin autem de ejus innocentia non plene constiterit, debet absolvi; nihilominus apposta clausula, ex hæcenus deductis, quia innocentia Rei non fuit plene probata. VI. Si Abbas Generalis, aut Hegumeni, vel Abbas Provinciæ commiserint alicui, ut Causam examinet, & judicium ferat: is debet primo terminos facultatis suæ non excedere, sed intra eos se continere, nimirum, si examen tantummodo ipsi commissum fuerit, non debet sententiam ferre. Secundo, confectum, ut supra, Processum judiciale, propria manu subscriptum, & sigillo Monasterii signatum transmittat ad Superiorem. VII. Monachi omnes curare debent primo, ut delinquentem charitative moneant juxta S. Evangelium, antequam accusetur, vel denunciatur: secundo, ut quantum fieri potest, evitent formam Judicii, multoque magis exceptiones, quæ dari solent, vel possunt contra solemnitatem Juris in Processu factæ, & sententia lata. Nam Institutum Monasticum, quod assumpserit, docet eos non contendere judicio, sed propriæ voluntati renunciare, pœnitentiam agere, & pro Domino pati. VIII. Non debet in re Levi, vel ex mera suspitione fieri accusatio, aut denuntiatio: sed in delicto gravi, & certo, vel quasi certo. Item ab accusatione excluduntur ebriosi, detractores, iracundi, aut similibus vitiis laborantes, qui prius frequenter moniti, emendati non fuerint. Et qui voce activa, & passiva privati sunt, iidem non debent a Judice ad testimonium admitti, bene tamen ad informationem. Quando vero ex processu constiterit innocentia accusati, debet a Judice accusator in pœna Talionis condemnari. IX. Si delictum, de quo quis accusatur, aut denunciatur, vel inquiritur, non fuerit publicum, curare debet Judex, ne illud evulget, sed secretum servet, quantum fieri potest. X. Qui pœnitentiam sponte facere recusaverit, compelli poterit per censuras. Quod si istas proterve spreverit, acriora remedia adhibeantur, semper tamen habito respectu circumstantiæ loci, temporis, & personæ.

C A P. II.

De Culpis, et Pœnis.

Cum Constitutiones nostri Ordinis non obligent ad culpam, nisi propter contemptum, & scandalum, sed solum obligent ad Pœnam transgressoribus infligendam; ideo dicendum nunc est de pœnis, quæ ad correptionem culparum imponuntur. I. In primis Superiores intelligant, sibi cum Fratribus agendum in spiritu lenitatis, nec nisi causa attente perspecta, ad acriora remedia esse progrediendum. Quare plerun-

que præmittenda erit admonitio charitativa, seu per se, seu per alios; ita ut subditus doceatur, emendationem delictorum a Superiore querens non delinquentium ruinam. II. Intelligant pariter subditi, eadem pia animi præparatione sibi suscipienda esse ista charitatis remedia, cum qua a Superiore illa applicari justum est credere: cum magno scilicet desiderio proprii profectus, & emendationis: neque dandum locum Diabolo suggerenti futiles querelas adversus Superiores, aut secum ipsis, aut, quod omnino cavendum est, cum aliis, præsertim externis, etiam si contingat pœnitentias injungi infontibus ex falsa, ut aliquando accidere necesse est, delatione, & errore. III. Præterea Superiores frequenter recogitent, se de suis subditis rationem Deo reddituros: ac proinde diligenter serioque caveant, ne ex propria indulgentia, & remissione regularis disciplina laxetur: dum nimirum subditi impunitatem sibi ex superioris conniventia pollicentes, quodlibet audere paulatim assuefunt. Quamobrem caute, circumspicteque attendant, ne quis contra Constitutiones abusus quovis prætextu inducatur: noverintque ex parvis transgressionibus magnam quandoque ruinam disciplinæ regulari imminere: idque si ipsorum vitio contingat, gravissimæ ipsos noxæ reos fore. IV. In pœnis injungendis Superiores hæc præcipue observent. Primum, ut aucta gravitate culpæ ex gravitate circumstantiarum, pœna pariter augeatur: Et in iis quidem Monasteriis, in quibus est frequentior Monachorum numerus, ad mensuram communem ex schedula a Superiore, vel ejus Vicario scribenda, legatur culpa, & pœna, indicato etiam nomine delinquentis ad communem adificationem, nisi forte ipse reus eodem in loco ex sua devotione velit se ipsum simili modo accusare: Quod etiam Superior, cum id expedire in Domino judicaverit, injungere poterit. Secundum, ut pœna gravior, & gravissima, non nisi cum maturiori consilio Patrum seniorum ab Abbate infligatur, eaque in scriptis, & postquam de culpa constiterit per confessionem rei, vel per competentia testimonia. Et, si id rei gravitas exposcat, Abbatis etiam Generalis sententia rogetur. Tertium, ut Fratribus provecæ ætatis quoad aliquas pœnas ætati minime convenientes, Abbas ita dispenset, ut alias simul magis congruentes injungat. In graviore vero, & gravissima culpa, taxatam in Constitutionibus pœnam nullatenus mutet, nisi causa commutandi sit legitime probata coram Abbate Generali. Quartum, ut Abbas dum alicuius culpam redarguit, aut pœnam ei injungit, caveat summopere, ne id ex ira, aut odio, aut vehementi animi perturbatione faciat, multoque minus, ne iniuriis verbis, aut contumeliis, sive imprecationibus reum excipiat. Quod si id fecerit, a Seniore Monasterii moneatur semel, bis, tertio: si que emendatus non fuerit, ad Abbatem Generalem deferatur, qui ei debitam culpæ pœ-

pœnam omnino injungat. V. Si quis ex Fratribus injunctam sibi pœnitentiam ex protervia, aut alia animi perturbatione subire detrectaverit, in cellam includi reum iubeat Abbas; & postea mittat ad eum seniores Patres, qui illum moneant ad pœnitentiam, & inducant ad obedientiam, quam si fecerit, bene erit; si autem adhuc in contumacia perseveraverit, triduo illum includi in cella iubebit, & pane tantum, & aqua vesci. Idque cum culpa, ob quam pœna iniungitur, non sit gravior, aut gravissima: nam in eo casu augenda erit pœnitentia iuxta qualitatem delicti, quemadmodum infra dicitur Cap. 14. n. 1. VI. Cum culpa alia sint leves, alia graves, gravior, & gravissima; debet Abbas pœnitentias iuxta culpæ qualitatem injungere, ut infra præscribitur. Pœnas vero commutare, & pro gravibus leves injungere, aut viceversa pro levibus graves imponere, non poterit sine consilio, & Congregatione Monachorum. Quæ autem hic taxatæ non sunt pœne, cum consilio eorundem Monachorum in Domino taxabit.

C A P. III.

De Levi Culpa, et Pœna.

Levium culparum non est numerus. Ex his autem, quæ hic apponuntur, de ceteris judicare pronum erit. Levi culpa est. I. Si quis ad inchoationem Officii, vel Congregationis, vel collationis spiritualis non adfuerit. II. Si quis aliquid dixerit, vel fecerit, unde Fratres offendantur. III. Si quis quidpiam utensilium ex desidia frerit, aut perdidit; vel cibi, potusve aliquid effuderit. IV. Si quis communi refectio non interfuerit. V. Si quis constitutis horis silentium frerit. VI. Si quis pro victu, aut vestimentis, vel alia re murmuraverit. VII. Si quis eorum, qui communibus Officiis deputati sunt, munus suum in re aliqua neglexerit. VIII. Si quis potum, vel cibum sine licentia sumpserit. IX. Si Officio in Tabula assignato defuerit. X. Si quis in ceremoniis Missæ, Divinorumque Officiorum minus decenter se gesserit, aut aliquid omiserit, vel de suo addiderit. XI. Si quis oculos vagos ad vanitatem direxerit. XII. Si quis strepitum in cella, vel Monasterio, aut Ecclesia, sonitumque fecerit. Quicumque in præfatos, & similes defectus incidit, & de illis proclamatus fuerit, vel ipse se sponte proclamaverit, vel aliunde hoc ipsum constiterit; Abbas injungat peccanti unum Psalmum, vel aliquot Orationes Dominicæ, vel Psalmos, seu genuflexiones in Refectorio, aut Ecclesia juxta modum, quo excessit, & qualitatem personæ.

C A P. VI.

De Gravi Culpa, et Pœna.

Gravem culpam censemus. I. Si quis Frater cum Fratre, vel externo intus, vel foris rixas habuerit. Si quis Fratri, vel Seculari contumeliam dixerit, vel minas, & maledicta in eisdem protulerit. II. Si quis

inter Fratres discordiam, dicta unius alteri referendo, vel alio modo seminaverit. III. Si quis jurare, mentiri, turpia, vel scurrilia dicere, ad risum alios ineptis garritionibus provocare, silentium frangere, cum offensione præsertim fraterna, in consuetudinem duxerit. IV. Si quis cum feminis, aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis loci, temporis, & personarum suspitionem aliquam vitii ingererit, aut ingerere potuisse jure præsumptus fuerit. V. Si quis dormierit sine tunica, & cucullo. VI. Si quis exiverit sine Socio assignato, aut illum mutaverit, aut extra Monasterium reliquerit, vel solus sine licentia ierit, vel hora, qua in Monasterium redire debet, non redierit. VII. Si quis ex cella egredietur, & per Monasterium vagetur tempore dormitionis. VIII. Si quis medicinam sumpserit, aut sanguinis minutionem fecerit sine licentia. IX. Si quis culpam præteritam Fratri, pro qua satisfecerit, impropaverit. X. Si quis Jejunium ab Ordine præscriptum frerit. XI. Si quis Missam, Confessionem, Communionem, aut Officium Divinum in Choro sine licentia omiserit. Pro supradictis, & similibus culpis injungatur jejunium, & strictum silentium per aliquod tempus. Genuflexiones, & prostrationes tempore refectiois communis, aut in Ecclesia. Psalmi etiam, & Orationes aliquot Dominicæ secundum discretionem Abbatis.

C A P. V.

De Graviore Culpa, et Pœna.

Gravior culpa est. I. Si quis Jejunium Ecclesiæ violaverit. II. Si quis peccatum mortale manifeste commiserit contra præcepta Dei, vel Ecclesiæ: præter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit. III. Si quis sciens & volens sententiam Excommunicationis, aut Suspensionis incurrit a Jure, vel ab homine latam, tam a Prælate Ecclesiastico, quam a Superiore Religioso: Exceptis item casibus, in quibus ob gravissimam culpam Excommunicatio, vel Suspendio infligitur. IV. Si quis sciens se esse excommunicatum, aut suspensum, ut supra, celebraverit, vel in suis Ordinibus ministraverit. V. Si quis calumniam in Fratrem struxerit, sive in Judicio, sive privatim. VI. Si quis per fas, aut nefas procuraverit, ut ipse, vel alter eximatur a potestate Superioris, tam Monasterii, quam Provinciæ, aut Abbatis Generalis. VII. Si quis per contumaciam, vel manifestam rebellionem inobediens suo Superiori fuerit, vel cum eo intus, aut foris contenderit. VIII. Si quis Secreta Congregationum Generalis, Hegumenorum, Provinciæ, & Monasteriorum, aliis Monachis sive Professis, sive Novitiis, vel etiam externis temere revelaverit. IX. Si quis Decretis Congregationum antedictarum se se opposuerit: aut Superiori præcipienti aliquid in virtute sanctæ obedientiæ contradixerit. X. Si quis Prælate Ecclesiastico, aut Principi seculari in eis, quæ ad illos spectant, inobediens, & contumax extiterit. Pro hujusmodi, & similibus cul-

pis injungantur Jejunia. Item assignetur ultimus locus. Prostratio ante fores Templi, vel Refectorii, vel Chori: dum Fratres intrant. Sejunctio, aut sequestratio a Fratribus, ita ut nullus Fratrum audeat se illi conjungere, vel aliquod ei mittere, nec vocetur ad aliquod officium in Ecclesia, vel in Choro. Mensa ponatur eidem sequestrata, ne cum aliis commisceatur. Demum privatio vocis activæ, & passivæ in stricta forma ad aliquos annos injungatur. Ex prædictis autem pœnis Superior cum consilio seniorum Patrum plura, vel pauciora, longius, vel brevius, juxta culpam Pœnitenti imponat.

CAP. VI.

De Gravissima Culpa, et Pœna.

Gravissima culpa est. I. Si quis Hæresim, aut Schismata contra unam Sanctam Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam secutus fuerit: aut a Fide Christiana defecerit. Si ab Ordine nostro post professionem apostataverit, dimisso, vel retento habitu. III. Si quis Proprietarius fuerit in pecunia, libris, vestibus, aut re alia magni momenti, tam recipiendo, quam dando, vel alienando. IV. Si quis graviter Fratrem, vel extraneum quemcumque percusserit, & leviter etiam Superiorem, idque irato animo. V. Si quis Sigillum Confessionis fregerit. VI. Si quis literas nomine Abbatis Generalis, Hegumenorum, Abbatis Provincie, vel Monasterii, aut Monachi alius, vel Monachorum confinxerit, sive eas Sigillo Officii, aut dignitatis, vel personæ firmaverit, sive non. Item qui literas ad Abbatem Generalem, aut Hegumenos directas intercepterit, aut aperuerit, & legerit. VII. Si quis Veneficium, Incantationem, Sortilegium, Necromantiam, aut quamcumque aliam Diaboli invocationem exercuerit. VIII. Si quis publicum scandalum, vel infamiam gravem Ordini fecerit per manifestum lapsum carnis, cujuscumque speciei sit. IX. Si quis maligne conspirationem in Superiorem suum machinatus fuerit. X. Si quis machinationes, & schismata ad destructionem, vel divisionem Ordinis attentaverit. XI. Si quis a Superiorum sententia ad Tribunalia secularia appellare, aut confugere ausus fuerit. Quod si ab Abbate gravi se prætenderit, ad Abbatem Generalem, aut ad Congregationem Hegumenorum, vel ad Congregationem Generalem recurrat. Et si adhuc ab his prætenderit se gravi, recurrere poterit ad Patriarcham, aut Romanum Pontificem. XII. Si quis Ordinem aliquem Ecclesiasticum sine Superiorum licentia ab Episcopo acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit ad seculares concionari, eorum Confessiones audire, a Casibus Ordinario reservatis sciens, & volens illos absolvere, aut Sacramenta Baptismi, Extreme Unctionis, vel Matrimonii administrare: uno verbo ministeria Parochi obire. Pro talibus criminibus, cum consilio Fratrum seniorum, præter pœnas gravius culpæ,

reus privetur Cucullo, & Corona, & in cellam tanquam in carcerem detrudatur, ab omnium Fratrum consorcio sejunctus ad aliquos menses. Ne tamen hujusmodi pœnitens propter impatientiam suam in desperationem præceptis ruat, mittat ad eum quandoque Superior Patres seniores, qui illum blandis verbis commoneant ad pœnitentiam, & provocent ad patientiam: Foveant per consolationem, & inducant ad emendationem. Recogitet autem Abbas, qualem Deo sit ipse redditurus rationem, si forte sua impatientia, & imprudenti severitate Fratrem perdat, pro quo Christus mortuus est. Memineritque Sanctum Patrem nostrum Antonium solitum fuisse dicere: Fratrem in aquas lapsum, erigendum esse, non ad naufragium impellendum.

CAP. VII.

De Culpis, et Pœnis Superiorum.

I. Quæcumque de levi, gravi, graviori, & gravissima culpa, & pœna dicta sunt, ea de Superioribus respective intelliguntur, ita ut delinquentem Abbatem Monasterii Abbas Generalis puniat, hunc Congregatio Generalis: Idque intelligendum de pœnis suspensionis ab Officio, depositionis, & privationis vocis, loci, & coronæ, de quibus infra fermo erit. II. Levi culpa Abbatibus est, si cellas Monachorum, & officinas per se, vel per Vicarium visitare neglexerit. Si ad Divinum Officium, & ad communem refectorem sine causa aliquoties non venerit. Si e Monasterio sine necessitate exierit. Si Ceremonias Ecclesiasticas minus decenter exercuerit. Si quid dixerit, vel fecerit, unde Fratres offendantur. Si in cibo, potu & vestimentis Fratres cum indebita parsimonia tractaverit. Si erga aliquem Fratrem plus favoris, vel asperitatis exhibuerit. Si quid poculentorum, vel esculentorum, in re tamen parvi momenti, extraneis dederit sine causa legitima. Pro hujusmodi defectibus ab Abbate majore corripiatur, & Psalmi, vel aliquot Orationes Dominicæ, seu genuflectiones ei injungantur. III. Gravis culpa est, si Fratri, vel externo verba injuriosa dixerit, maledicta, & imprecationes pronuntiaverit. Si discordias inter Fratres seminaverit: si jurare, mentiri, turpia, vel scurrilia dicere frequenter deprehensus fuerit. Si secularium domos sine necessitate frequentaverit: si cum feminis, aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis, suspicionem aliquam vitii ingererit. Si dormierit sine Tunica, & Cucullo. Si medicinam sine licentia Medici sumpserit. Si culpam præteritam, pro qua satisfactum sit, alicui exprobraverit. Si sine Socio extra Monasterium iverit. Si Jejunium ab Ordine præscriptum fregerit. Si Missam, Divinum Officium in Choro sine causa omiserit. Si absque eorum culpa Officiales ab Officiis maligne removerit. Pro hujusmodi culpis injungatur Jejunium per aliquot dies. Item Psalmi aliquot, & Orationes Dominicæ, & genuflectiones. IV. Gravior culpa

culpa est, si peccatum mortale, manifeste commiserit contra præceptum Dei, vel Ecclesiæ, præter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa fermo erit. Si sciens & volens sententiam excommunicationis, aut suspensionis incurrerit. Si sciens se esse excommunicatum, vel suspensum, celebraverit, vel in suis Ordinibus ministraverit. Si rationem dati, & accepti in libro describere neglexerit. Si quem Novitium admisit non prævio examine. Si nomina Novitorum, & Professorum non descripserit. Si Abbati Generali, aut Abbati Provincie, de statu sui Monasterii, aut Provincie non scripserit, ut supra suo loco dictum est. Si Monachum de suo Monasterio in aliud sine causa, & sine Congregationis Monachorum miserit. Si calumniam in Fratres struxerit. Si procuraverit, ut ipse, vel alter eximatur a potestate Superioris, aut in officio confirmetur. Si per contumaciam, vel manifestam rebellionem inobediens Superiori fuerit, vel cum eo contenderit. Si secreta Congregationum, revelaverit. Si decretis Congregationum, vel Abbatis Generalis sese opposuerit. Si Superiori præcipienti aliquid in virtute sanctæ obedientie non obediit. Si quid parvi momenti in virtute sanctæ obedientie Fratribus præcipere consueverit. Si Prælato Ecclesiastico, aut Principi seculari in eis, quæ ad illos spectant, contradicere culpabiliter, ac temere præsumperit. Si Fratribus propriæ conscientie rationem juxta morem reddentibus, secretum non fervaverit. Pro similibus culpis injungatur Jejunium per plures dies: item Psalmi plures, & Orationes Dominicæ, & genuflectiones: aut demum ab Officio suspendatur, vel removeatur ex consilio Congregationis Hegumenorum. V. Gravissima culpa est, si Hæreticus, aut Schismaticus fuerit, aut a Christiana Religione defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si graviter Fratrem, vel extraneum percusserit, & leviter etiam Superiorem. Si absque Superioris licentia Fabricam magni momenti præceperit. Si munus a Fratre acceperit, ut ei Officium aliquod committat. Si bona mobilia, aut immobilia Monasterii sine Congregatione Monachorum, aut Abbatis Generalis, aut eorum, ad quos spectat, licentia, alienaverit. Si Monachum propria auctoritate e Monasterio ejecerit sine licentia Abbatis Generalis. Si sciens & volens Novitium impedimentum aliquod habentem admisit, nec facultatem habuerit, vel a legitimo Superiore obtinuerit. Si sigillum Confessionis fregerit. Si literas nomine Abbatis Generalis, vel Hegumenorum, vel Congregationis Generalis confinxerit, aut nomine Monachorum. Si literas ad Superiores directas intercepterit, vel aperuerit, & legerit. Si veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut alias hujusmodi Diabolicas artes exercuerit. Si legitime convictus fuerit peccatum carnis admisit. Si conspirationem in Abbatem Generalem molitus fuerit. Si machinationes, & schismata ad

destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit. Si a Superiorum sententia ad Tribunal secularium appellaverit. Si sine licentia Abbatis Generalis Ordinem aliquem Ecclesiasticum acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit concionari ad seculares, eorumque Confessiones audire, aut reliqua facere, quæ facultatem Ordinarii requirunt. Pro talibus criminibus ex Consilio Congregationis Hegumenorum, præter pœnas gravius culpæ, reus in cellam ad aliquos menses, tanquam in carcerem, detrudatur. Præterea voce activæ, & passivæ per quinquentium privetur. Si vero Apostata fuerit: vel homicida, aut Proprietarius, eam pœnam subibit, quæ infra describetur. Eandem Apostatarum pœnam luent, qui a Sancta Catholica Fide ad hæresim, vel schisma, vel Infidelium Sectam defecerint.

CAP. VIII.

De Percussionibus.

I. Si quis Fratrum, vel Abbatum animo irato percussorem alicui comminatus fuerit, pœnam gravius culpæ per hebdomadam sustinere cogatur. Si vero aliquem Fratrem, aut extraneum manu percusserit, eandem pœnam luat per quindecim dies, nisi gravis læsio fuerit. Si vero percusserit ligno, aut lapide, vel alia re sine gravi læsione, per mensem eidem gravius culpæ subiacet. II. Propter gravem autem læsionem Fratris, vel extranei, sive manu, sive quacunque alia re percussio fuerit, vel levem etiam læsionem Superiori factam, percussor pœnam gravissimam culpæ per duos menses sustineat, & utraque voce per triennium careat, a solo Abbate Generali absolvendus. III. Si vulnus lethale inferatur, mors tamen non sequatur, eandem pœnam gravissimam culpæ per sex menses absque ulla dispensatione sustineat, & per quinquentium voce careat. Si autem (quod Deus avertat) usque ad homicidium aliquis prolaberetur, talis omnino sine ulla dispensatione puniatur pœnis gravissimam culpæ per decennium, & utraque voce perpetuo careat. IV. Tantum vero prædictis pœnis addatur, quantum Abbati de consilio Patrum seniorum visum fuerit expedire, attenda qualitate personæ percussoris, percussa, percussoris, & scandali magnitudine. V. Frequentans hoc vitium, etiam levi percussione, ad nullum officium eligibilis censetur. V. Percussores Superiorum præter expressas pœnas, voce utraque, perpetuo careant cum suis complicitibus, & fautoribus.

CAP. IX.

De Proprietariis.

I. Qui cibum, potum, aut alia parvi momenti sine licentia Superioris receperit, prima vice charitative moveatur a Superiore: pro secunda gravius reprehendatur: deinceps vero pœna gravius puniatur pro arbitrio Abbatis. II. Si pecuniam, aut aliam rem magni momenti sine licentia a quocunque habuerit, vel alienaverit, non debet

debet a Confessario absolvi, nisi prius ipse poenitens illud Superiori presentaverit, aut alienatum, si possibile fuerit, recuperaverit. Deinde, si peccatum proprietatis publicum fuerit, aut a Superiore per indicia, vel testes deprehensum, proprietarius praeter privationem vocis activa, & passiva, per mensem gravioris culpae poenam luat, quae augeri, & minui poterit juxta qualitatem delicti, & quantitatem materiae. Debet autem a Congregatione generali determinari quantitas materiae sufficientis ad culpam gravem Proprietatis, ut dicatur res magni momenti, quae recipitur, vel alienatur, & propter quam incurritur in casum reservatum, & in poenam gravio-rem, atque eadem notificari. III. Si post mortem Proprietarius quis inventus fuerit, sive subditus, sive Abbas, nec in infirmitate peccatum confessus fuerit, deque eo doluerit, sacrificium, aut aliquod officium pro ipsius anima non fiet, & sepultura Ecclesiastica privetur, idque cum consilio Patrum seniorum, nisi forsitan ex tali poena scandalum secularibus generaretur. IV. Surripientes aliquid tam ex Monasterio, quam ex cella Fratrum, & ab externis; praeter infamiam, duplicata poena Proprietario- rum puniantur. V. Qui non revelat pecunias, aut bona mobilia, seu immobilia ac- quisita a se, vel ab aliis Fratribus, inter Proprietarios recensetur, & poena Proprietario- rum plectetur. Eandem culpam, & poenam incurret Abbas, qui bona Monasterii in loco abscondito ponit sine duorum saltem Fratrum notitia.

C A P. X.
De Apostatis.

I. Monachus quicumque, si post profes- sionem Habitum sponte dimiserit; aut re- tento Habitu, sed inconsulto Superiore, Monasterium deseruerit; cum magna cha- ritate, & prudentia a Superiore requiratur: qui proinde per se, vel per alios omnes operam impendat, ut ovem errantem ad ovile quamprimum reducat: Redeuntem cum omni charitate, & paterni amoris si- gnificatione recipiat; Et antequam ad poe- nas poenitentis injungendas procedat, eun- dem doceat per se, vel per aliquem ex Pa- tribus senioribus, non eas imponi ad ipsius poenitentis destructionem, sed ad adifica- tionem & salutem. Cum autem ad susci- piendam correctionem illius animum bene praeparatum fuisse compererit, sequentes poenitentias eidem injungat cum consilio Patrum seniorum. Primo ad praelationem per quinquennium inhabilis fiat, & voce tum activa, tum passiva privetur, & primo anno ultimum locum teneat: Et per men- sem integrum Corona, & Cucullo prive- tur, si Habitum dimississet; secus, si eum retinisset. Si vero Laicus, aut Clericus in minoribus Ordinibus constitutus esset, per quinquennium novissimus sedeat, & vo- ce activa, & passiva privetur, perque men- sem Cucullo privetur, si Habitum dimisit- set. Secundo, per aliquot menses in cel- lam includatur, & jejunct in pane, & aqua.

Tertio, per unam hebdomadam, postquam e cella egressus, & ad consortium Fratrum admittus fuerit, sequesteratum locum ha- beat in Ecclesia, in Choro, & in Mensa. II. Si secundo, vel tertio apostataverit, poenae suprapositae ei multiplicentur ex con- silio Patrum seniorum. Quod si cum scan- dalo, relicto Ordine, inhoneste vixerit, aut diutius extra Ordinem permanferit, poena illi augeatur juxta qualitatem scan- dali, delictorum, & morae diuturnitatem. De quo vero non constat, quod Habitum dimiserit, aut ex Ordine fugerit, sed tan- tum vagus intra, vel extra Provinciam, praetextu adeundi Superiorem, in Habitu circumierit, is poenas gravioris culpae sus- tineat juxta moram vagationis, & quali- tatem delictorum; ita tamen, ut Superior prudenter prospiciat, quid attento praesen- ti statu poenitentis in Domino expediat, ad- hibito etiam seniorum Patrum consilio, ne remedia, quae in salutem infirmorum Fra- trum excogitata sunt, in eorum ruinam & exitium vertantur. III. Apostata ab Ordine Monastico, vel fugitivus, sive Mona- chus fuerit, sive Abbas, a nullo absolvi po- test, nec in Monasterium recipi, praeter- quam ab Abbate Generali: Ad quem pro- inde remittendus erit Reus, vel saltem scri- bendum. Cum autem Abbas Generalis fa- cultatem suam Abbati Monasterii commise- rit, tunc convocata Monachorum Congre- gatione, genuflexus reus, humiliter culpam suam dicat: & Abbas intonat Psalmum LI. *Miserere mei Deus*, quem Fratres alterna- tim prosequuntur. Dicoque *Gloria Patri*, Abbas illum absolvit, dicens: *Deus misereatur tui, & dimittat debita tua. Et ego auctoritate ipsius, & Reverendissimi Patris nostri N. Abbatis Generalis, absolvo te a vinculo excommunicationis, in quam propter Apo- stasiam, vel fugam ex Ordine incurristi, & restituo te Communioni, & unioni Fidelium, & participationi Sanctorum Ecclesia Sacra- mentorum. In nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.* Sed si fuerit Abbas Generalis, dicat: *Deus misereatur tui, & Ego auctoritate ipsius absolvo te &c.* Tunc in- jungat ei poenitentiam, ut supra. IV. Tem- pus Apostasiae, vel fugae non computatur Monacho inter annos Monachatus. V. Idem dicendum de Apostasia a Fide Christiana, vel Catholica ad haeresim, schisma, aut In- fidelium sectam, quod dictum est de Apo- stasia a professione Monastica: ab eo tamen casu absolvi nequit, nisi ab Ordinario com- petente.

C A P. XI.

De Excommunicatione.

I. Solus Abbas Generalis potest poenam Excommunicationis infligere Monachis. Id tamen raro admodum fiat, & ex urgen- tissima necessitate. Et primo quidem ex consilio, & deliberatione Congregationis Hegumenorum. II. Ob unam ex culpis gra- vissimis, quae supra Cap. VI. & VII. re- censentur. III. Post factum canonice pro- cessum, & praemissa trina monitione cano- nica cum certis intervallis, ut puta unus,

C A P. U T XIII.

De suspensione, & depositione ab Officio.

I. Abbas, qui suspenditur ab Officio, per hoc inhabilis redditur ad illud exercen- dum, & insuper utraque voce carebit. Si vero proterve Officium exercuerit, proce- di debet ad depositionem, & inhabilis red- ditur per quinquennium in omne Officium, & utraque voce per integrum annum care- bit. II. Qui deponitur ab Officio, per hoc privatur non solum eo Officio, quod statim alteri committi debet; sed etiam voce activa, & passiva per annum carebit. III. So- lus Abbas Generalis cum Congregatione, Hegumenorum suspendere potest, aut de- ponere Hegumenum, & Abbatem Provin- cia, ac Monasterii. Abbatem vero Gene- ralem suspendere, ac deponere non potest, nisi Congregatio Generalis. IV. Qui praeter Abbatem Generalem, Hegumenos, & Abbates Provincia, vel Monasteriorum ab Officio suspenduntur, vel deponuntur, non idcirco voce privabuntur, nisi in culpam gravio-rem, & gravissimam incidissent. V. Nemo ex Abbatibus suspendi, aut deponi debet, nisi ob culpam, de qua supra. VI. Si acciderit aliquod ex peccatis (avertat id Deus) quae sufficiunt ad Abbatem Generalem ab Officio suspendendum, vel privan- dum: simul atque per testimonia sufficien- tia, vel ipsius confessionem, aut facti noto- rietatem constiterit, quatuor Hegumeni una congregati rem, donec veritas eluce- scat, secretam tenentes, Congregationem Generalem Abbatum Provinciarum, & Monasteriorum, literis omnium subscriptio- ne signatis convocabunt, ut dictum est supra Parte III, Cap. IV. num. II. Si vero res divulgata, & manifesta esset, non expectata Hegumenorum convocazione, Abbates locorum, & Provinciarum alii alios vocan- do conveniant. Et primum audiant ac- cusatores, deinde Reus: nisi res notoria esset, Reo foras dimisso, primus Hegume- norum cum antiquiore Abbate, & cum Se- cretario ad hanc causam electo, de toto ne- gotio scrutinium faciet. Et primo quaeratur, an constet de peccato, quod obiicitur. Secundo an hujusmodi sit, ut propter illud ab officio suspendi, aut deponi debeat. Et idem suffragia promulget, quae ut sufficiant, duas tertias partes excedent. Et tunc statim de alio eligendo agatur. Et, si fieri po- test, non prius inde egrediantur, quam ele- ctionem perfecerint. In qua re duo ani- madvertenda sunt. Primum, ut si defectus ad suspensionem, aut depositionem suffi- cientes non deprehenderentur, aliis de re- bus agatur, propter quas convocata Con- gregatio videatur, & quod ad Abbatem Generalem attinet, dissimuletur, imo ve- ro nullo tempore divulgari debet. Et sic cum Abbates convocantur, praemonendi sunt de secreto. Secundum, si constitutum fuerit illum ab Officio suspendere, aut de- ponere, tunc etiam cum eodem Abbate, Generali secreto agendum est, ut ipsemet se Officio abdicet, ut cum hoc promulga- tum fuerit, peccatum, & Officii propter peccatum privatio occultetur. Si autem.

de-
fese.

C A P. XII.

De privatione Vocis, Locis, Cuculli, et Coronae.

I. Qui privatur voce passiva, per hoc redditur inhabilis ad majora officia in no- stro Ordine; Minora tamen potest exerce- re, ut sunt Infirmary, Janitoris, Coqui, & similia. Privatus autem voce activa non potest suffragium ferre in aliqua Electione, aut Congregatione. Neque potest fieri ac- cusator, aut testis adversus Fratrem. Potest tamen a summi secreto pro aliqua informa- tione rei necessaria. Privatus voce omnimoda nullum Fratrem poterit alloqui, nisi prius a Superiore licentia petita pro aliqua re ne- cessaria. II. Nullus Abbas audeat Fratrem privare voce, nisi in casibus supra positis, idque adhibito consilio & consensu Fratrum seniorum. III. Privatus loco, ultimum lo- cum occupet in Choro, Ecclesia, & Refe- ctorio: Sacerdos quidem inter Sacerdotes, Diaconus inter Diaconos, & sic deinceps. IV. Qui poena erit majori dignus, quam sit privatio loci, aut vocis propter suam pro- tertiviam, & pravissimam culpam, poterit Cucullo, & Corona privari, & ad obsequia infirma in Monasterio destinari, ut dictum est supra Cap. V., VI., VII., VIII., & X.

defectus non fuerit eiusmodi, ut privandus Officio suo non sit, sed tantum corrigendus videretur; quinque eligentur, quibus cura injungatur considerandi, quæ correctio ei conveniat. Et ipse omnino obedire Congregationi Generali teneatur. VII. Crimina, ob quæ Abbas Generalis suspendi, vel deponi ab Officio potest, sunt hæc. Si hæreticus fuerit, aut schismaticus, aut a Christi Fide ad sectam Infidelium defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si graviter Fratrem, vel extraneum percussit, aut homicidium commiserit. Si Fabricam magni momenti præceperit, aut bona Religionis alienaverit, aut novum Monasterium acceperit, vel fundaverit, aut vetus defecerit, inconspicua Congregatione Hegumenorum, Si Novitium contra Constitutiones Ordinis receperit habentem impedimenta, a quibus ipse dispensandi non habet facultatem. Si Sigillum Confectionis fregerit. Si literas ad Congregationem Generalem, vel Hegumenorum directas interceperit, & occultaverit, aut aperuerit, legeritque. Si veneficium, fortilegium, & quid simile exercuerit. Si peccatum carnis admisit. Si munera a Fratre acceperit, ut ei Officium aliquod daret. Si muneribus, dolo, vi, aut arte qualibet Officium sibi ipsi, aut aliis dari, aut confirmari procuraverit. Si machinationes, & schismata ad destructionem, vel divisionem Ordinis fecerit. Si a sententia Congregationis Generalis, aut Hegumenorum ad Tribunal secularium appellaverit, vel confugerit. Si sine licentia Ordinarii ea Sacramenta ministraverit, quæ expressam licentiam requirunt. Si vero infirmo corpore, & adversa valetudine fuerit, ita ut regimine vacare non possit non debet deponi; sed ei a Congregatione Hegumenorum Vicarius substituatur, donec commisi regimini triennium compleatur. VIII. Si quis Hegumenorum unum ex supra enumeratis criminibus incidit, debet ab Abbate Generali, & reliquis Hegumenis deponi.

C A P. XIV.

De pena ejectionis ex Ordine.

I. Qui unum vel plures ex gravioribus, vel gravissimis criminibus a Cap. s. ad Cap. 13. supra descriptis commiserit, sepeque monitus non respuerit, & qui poenitentiam pro illis non acceptaverit, sex mensium spatio in jejuniis probetur, & ad tres menses ab omnium consortio segregetur. Idque præter privationem vocis activæ, & passivæ, aut etiam loci, Coronæ, & Cuculli, quam subire debet juxta qualitatem culpæ gravioris, aut gravissimæ. Si vero unum ex infra scriptis gravissimis criminibus commiserit, atque semel, iterum, ac tertio admonitus, & correctus, ad idem crimen redierit, post tertiam admonitionem, ne alios contagione pestifera perdat, eiici tandem poterit, servatis servandis, non aliter tamen, quam ab Abbate Generali de consilio, & assensu quatuor Hegumenorum; deque ejus ejectione certior fiat Reverendissimus Dominus Patriarcha ab eodem Abbate Generali. II. Ejectus

extra Ordinem degens, sit perpetuo suspensus ab executione Ordinum. III. Quia vero sumus in medio nationis prævæ, ne forte ejectus, ad Hæreticos, vel Infideles accedat, debet Abbas Generalis rem antea cum Patriarcha tractare, hominemque in manus ejus consignare, ut pro sua prudentia, & arbitrio de eo disponat. IV. Crimina, ob quæ Monachus ex Ordine eiici potest, postquam admonitus, & correctus non respuerit, idest, ter ea commiserit, terque de iis non respuerit, quamvis ter admonitus, & correctus, sunt hæc: Si a Sancta Catholica Ecclesia ad Hæreticos, Schismaticos, vel Infideles defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si Fratrem, vel Extraneum graviter percussit, aut occiderit. Si fornicatus fuerit. Si rem magni momenti furatus fuerit e Monasterio, vel a secularibus. Si sciens & volens cellam, Monasterium, Templum, aut quod simile incenderit. Si sigillum Confectionis fregerit. Si veneficia, Incantationes, & cetera hujusmodi exercuerit. Si in judicio perjurus fuerit. Si ab obedientia Romani Pontificis, aut Patriarchæ proterve rebellaverit. Si sine licentia Ordinarii sciens & volens ea Sacramenta ministraverit, quæ expressam licentiam requirunt. Si machinationes, & schismata fecerit ad destructionem, vel divisionem Ordinis. Si a sententia Abbatis Generalis, aut Congregationis Generalis, vel Hegumenorum ad Infideles provocaverit. Si ad Infideles confugerit, ut procurent sibi, vel aliis aliquod officium, vel dignitatem in Ordine, aut extra Ordinem. Penes Congregationem Hegumenorum erit judicare, poenamque ejectionis infligere etiam ei Monacho, qui non in idem ex supradictis criminibus incidit, sed tria diversa, vel plura ex iis crimina commisit. V. Atque hoc loco rursus Superiores admonentur, ne sua fœcordia, aut vitiosa severitate Fratres suos ad hunc miserabilem saltum de Monasterio ad seculum, de seculo in Infernum adigant; sed cum vix ullum ingenium sit, adeo pertinax & ferox, quod adspirante Dei gratia, mansuetudine & lenitate Superiorum vinci, tractuque temporis ad bonam frugem revocari non possit; ut Superiores ad hoc extremum remedium devenire non cogantur, dicant ab Apostolo, omnia sua in charitate esse facienda. *Charitas autem patiens est, benigna est, Charitas non amulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non querit quæ sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, sed gaudet veritati.* Quamobrem antequam ad ejectionis poenam progrediantur, præmittenda erunt omnia alia remedia a Sanctis Patribus præscripta, adeo ut, si fieri potest, communi omnium, & privata singularum Fratrum ædificationi, & salutis prospiciatur.

CAPUT ULTIMUM.

Monita generalia pro observatione Constitutionum.

I. Ut defectibus in Ordinem sensim irrep-

pentibus occurratur, & religiosa perfectio conservetur, vel etiam augetur, possunt aliqua novæ Constitutiones pro toto Ordine præsentibus addi, quæ eandem vim, ac robur habeant: Ne nonnullæ ex iis mutari, vel abrogari: dummodo Regula, quæ in prioris Partis Capitibus duodeviginti continetur, intacta maneat; idque non aliter fiat, nisi in Congregatione Generali. Insuper pro bono particularium Monasteriorum, possunt ab Abbate Generali, aut a Congregatione Hegumenorum, vel a Visitationibus a Generali, vel Hegumenorum Congregatione deputatis, aliquæ particulares Constitutiones fieri, quæ tamen generalibus hisce Constitutionibus expressè non adferuntur, sed iis, quantum fieri potest, accommodentur. II. Explicatio Constitutionum, & Regula pertinet ad solum Abbatem Generalem cum consilio Hegumenorum: Ique erit genuinus earum sensus, in quem major pars Congregationis Hegumenorum consenserit. III. Omnes Abbates tenebuntur habere in quolibet Monasterio duo saltem exemplaria Regulae, & Constitutionum tam generalium, quam particularium, si quæ sunt proprii Monasterii, illaque in publica mensa, aut Congregatione faciant legi Fratribus sub poena suspensionis ab officio, quolibet mense, die determinanda per Congregationem Generalem. Idque intelligitur de prima, secunda, & quinta Parte. Tertia, & quarta Pars Constitutionum, legi debent semel in anno, die item per Congregationem Generalem determinanda. IV. Et quia per vigilantiam, aut fœcordiam Superiorum, ut plurimum profectus, aut defectus Monachorum in Ordine constant; idcirco omnes Superiores in Domino monentur, ut memores sint rationis, quam in novissimo die reddituri sunt pro grege sibi commisso: ac propterea omni studio invigilent, ut quæ ex disciplina Sancti Patris nostri Antonii, & ex Regulis Sanctorum Patrum nostrorum Pachonii, & Basilii, aliorumque Sanctorum in hoc Codice collecta sunt, quæque maxime circa Vota Ordinis, Chorum, Orationem mentalem, Jejunium, aliaque spiritualia exercitia præscribuntur, omnia, & singula adamussim observentur: intelligantque super his veluti fundamentis totius Monastici Institutii ædificium construendum, & ampliandum esse. V. Ut vero omnia ordinate peragantur, Monachus quisque Officii sui Regulas, seu Constitutiones in tabula, vel codice scriptas apud se habeat, easque diligenter perlegat, & observare satagat. *Ad Laudem, & Gloriam Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & ad honorem Sanctissimæ Virginis Deiparæ Mariæ, & S. Patris Antonii, omniumque Sanctorum Amen.*

§.4. Nos igitur ipsorum Simonis Abbatis, & Abrahami, Bimini, ac Pauli Definitorum, & Monachorum votis hac in re quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere volentes, eosque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & In-

Bull. Rom. Tom. XIV.

terdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt ad effectum presentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutos fore censentes, istiusmodi supplicationibus inclinati, omnes, & singulas Regulas, ac Constitutiones præinsertas, & in eis contenta quæcumque, auctoritate Apostolica, tenore presentium perpetuo confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adicimus, ac omnes, & singulos Juris, & facti, ac solemnitatum quarumlibet in similibus etiam de necessitate observandarum, aliove quolibet etiam formales, & substantiales defectus, si qui in præmissis principaliter, vel accessorie, aut alio quovis modo intervenerint, seu intervenisse dici, censeari, vel prætendi possent penitus, & omnino supplemus, & sanamus.

§.5. Decernentes easdem presentes literas, ac Regulas, & Constitutiones præinsertas, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandoque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respectively inviolabiliter observari; sicut in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. prædictæ Card. etiam de latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, aliove quoslibet quacumque præminentia, & potestate fungentes, & fundatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & defini debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§.6. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, Congregationis, & Ordinis præfatorum, aliive quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, etiam Congregationis, & Ordini prædictis, illorumque Superioribus Monachis, & personis sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi ac si ver-

Sicut semper, & ubique servari jubet, & de finiri.

Derogatio obstantibus.

Supra relatæ Constitutiones plenissime probat Clemens.

K k k ver.

verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, presentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad premissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis fides addit.

§.7. Volumus autem, ut earumdem presentium literarum transumptis, seu exemplis sic impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo persona in Ecclesiastica dignitate munitis eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis presentibus, si forent exhibitae, vel ostense.

Dat. die 17. Januarii 1740. An.X.

Datum Romae apud S. Mariam Majoris sub Annulo Piscatoris die 17. Jan. 1740. Pont. nostri Anno X.

CCLXXIII.

Breve Alexandri VII. quo usus transeundi ad aliam Religionem Provinciae SS. Joannis Baptistae, & Josephi Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de observantia Discalceatorum nuncupatorum concessus abrogatur, extenditur ad Provinciam S. Antonii in Brasilia ejusdem Ordinis.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Breve Alexandri VII. de quo in Rubrica.

§.1. E Mmanarunt dudum a se. re. Alexandro PP. VII. Praedecessore nostro literae in simili forma Brevis expeditae, tenoris, qui sequitur videlicet: Alexander PP. VII. Ad futuram rei memoriam. Cum sicut dilecti filii Ministri Provinciales, & Fratres Provinciarum SS. Joannis Baptistae, & Josephi Ordinis Minorum S. Francisci de observantia Discalceatorum nuncupatorum Regni Hispaniarum Nobis nuper exponi fecerunt, ipsi alias provide consideraverint incommoda, quae eidem Provinciae in dies proveniunt, ex eo, quod nonnulli earumdem Provinciarum Religiosi hujusmodi praetextu vitae melioris praetendant e dicto Ordine transire ad Fratres Carthusianos, petita dumtaxat, licet non obtenta ad id suorum Superiorum licentia, Nobis propterea iidem exponentes, ut eadem Provinciae in eorum statu reformato, & in pacis, & quietis universalis amenitate conserventur, humiliter supplicari fecerunt, ut in praemissis opportune, ut infra, providere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur eosdem exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum presentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum nostro-

rum S. R. E. Cardinalium negociis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium praepositorum consilio, attentis narratis ad evitanda exposita inconvenientia, ac aliis iustis de causis, ut in futurum nulli Ordinis hujusmodi Religioso professio etiam sub praetextu arctioris vitae, seu quovis alio quaesito titulo liceat ad quancumque aliam Religionem quantumlibet strictiorem transire, nisi prius in pleno Diffinitorio licentiam transeundi petierint, eamque per majorem partem suffragiorum favorabilium legitime obtinuerint, ac nullum, & inane quidquid secus gestum fuerit, Apostolica auctoritate tenore presentium decernimus Cognitionem vero Casuum praetentorum gravaminum propter denegationem praedictae licentiae eidem Cardinalibus etiam private quoad alios quoscumque iudices, quantumvis specifica, & specialissima mentione dignos avocamus, & reservamus. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 18. Martii 1659. Pont. nostri Anno IV.

Hujusmodi Breve ad Provinciam Sancti Antonii in Brasilia ex eodem petit Provincialis.

§.2. Quoniam autem dilecti filii moderni Minister Provincialis, Custodes, & Diffinitores Provinciae S. Antonii in Brasilia ejusdem Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de observantia Excalceatorum nuncupatorum Nobis nuper exponi fecerunt, ipsi literas praedictas ad hujusmodi Provinciam per Nos extendi plurimum desiderant.

Concedit Clemens.

§.3. Nos piis eorumdem exponentium votis hac in re, quantum cum Domino possumus, benigne annuere volentes, ac eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum presentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praesentibus memorati Alexandri Praedecessoris literas, omniaque in illis disposita quoad Provincias SS. Joannis Baptistae, & Josephi dicti Ordinis Regnorum Hispaniarum ad Provinciam S. Antonii in Brasilia ejusdem Ordinis, auctoritate Apostolica tenore presentium extendimus pariter, & ampliamus.

Firmitas hanc Literarum.

§.4. Decernentes eadem praesentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Casuum Palatii Apostolici Auditores judicari, & diffiniri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§.5. Non obstantibus praemissis ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non Provinciae S. Antonii, ac Ordinis hujusmodi etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Derogatio contrariorum

§.6. Volumus autem, ut earumdem presentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo persona in Ecclesiastica dignitate constituta munitis eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio, quam extra illud adhibeatur, quae ipsis presentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostense.

Transumptis danda fides.

Dat. die 22. Januarii 1740. An.X.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 22. Jan. 1740. Pont. nostri Anno X.

CCLXXIV.

Damnatio, & Prohibitio libri Gallico idiomate impressi sub titulo: Histoire du livre des Reflexions morales sur le Nouveau Testament, & de la Constitution Unigenitus, A. Amsterdam.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

I Nter ceteras Pastoralis Curae sollicitudines, quibus premimus assidue, illa potissimum nos urget, ut ad succrescentiam pravatum doctrinarum, atque Haeresum zizania, quae nequitiae operarii in vinea Domini, quae est Ecclesia, licentius superferminare nituntur, & injuncto Nobis divinitus Apostolici muneris debito, quantum cum Domino possumus, convellenda jugiter animum intendamus.

Libellus haereses Janfenianam, & Quiescentiam innovans etiamque scitatos propositum.

§.1. Ea propter, cum non sine intimo cordis nostri dolore accepimus, in lucem prodidisse librum quemdam in quatuor Tomis distributum Gallico idiomate impressum, cui titulus: Histoire du livre de Reflexions Morales sur le nouveau Testament, & de la Constitution = Unigenitus = A Amsterdam. Bull. Rom. Tom. XIV.

dam = plures autem Fratres nostri S. R. E. Cardinales, audita libri hujusmodi censura sibi relata, illum tanquam continentem propositiones falsas, captiosas, piarum, aurum offensivas, scandalosas, temerarias, Ecclesiae, & ejus praxi injurias, neque in Ecclesiam solum, sed etiam in Potestates saeculi contumeliosas, seditiosas, impias, blasphemias, suspectas de haeresi, ac haesim ipsam sapientes, necnon hereticis, & haeresibus, ac etiam schismati faventes, erroneas, haeresi proximas, pluries damnatas, ac demum etiam haereticas, variasque haereses, & praecipue Janfenianam, ac Quiescentiam manifeste innovantes, & asserentes respective, prohibendum, ac condemnandum esse censuerunt.

Damnatio.

§.2. Nos itaque ne Christiani animi a peritis mendaciis, ac damnabilibus decepta opinionibus a veritate, & Justitiae semita amoveantur; de eorumdem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine supradictum librum supra expresso, aliove quocumque titulo, ubicumque, & quocumque alio idiomate seu quavis editione, aut versione hucusque impressum, aut impostum, quod ab sit, imprimendum, tenore presentium damnamus, & reprobamus, ac legi, seu retineri prohibemus, ipsiusque libri impressionem, descriptionem, lectionem, retentionem, & ulum, omnibus, & singulis Christianis, etiam specificis, & individua mentione dignis, sub poena excommunicationis per contrascentes, ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (praeterquam a nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente) nisi in mortis articulo constitutus, absolutionis Beneficium valeat obtinere, omnino interdicimus.

Exemplaria locorum Ordinaris tradenda, ut flammis consignentur.

§.3. Volentes, & auctoritate Apostolica mandantes, ut quicumque librum hujusmodi penes se habuerint, vel in futurum quandocumque habebunt, illum statim, atque presentes literas eis innotuerint, locorum Ordinariis, vel haereticis pravitatis Inquisitoribus tradere, & consignare teneantur; hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis aboleri curent. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Publicatio damnationis.

§.4. Ut autem praesentes literas omnibus facilius innotescant, nec quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus, & auctoritate praedicta decernimus, illas ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, ac Cancellariae Apostolicae, necnon Curiae generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Florae de Urbe per aliquem ex Curatoribus nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; Sic vero publicatas omnes, & singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicusque illorum personaliter notificatus, & intimatus fuisset; ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis etiam